

MAJKA OD ĐAKOVA

U pradavnim vekovima, što su
u proroštva verovali sud,
ščepali su me za kosu,
otrgli mi dete s grudi,
uzidali me u kule stud,
jer je kamen tražio svog roba.
No krvnici u zidu mog groba,
samilosno dojkama su mojim
ostavili prozorčeta dva,
da bih mogla sina svog da dojim.
(Jer i oni bili su još ljudi,
imali su decu nedoraslog doba...)
Ali sad, kad pakost nema dna,
nečovjek savršen zločin sprema:
bez duše za onu, koja rodi
u logoru, bez milosti svake —
ograda od žice prozor nema!
Tu gde grobu vodi svaki put,
tu za žicom cepam srce, nema,
grizem tkivo pupčane mi trake
sama — pružam dete s nadom ka slobodi...
Spolja mahaj ruku, mršav, žut,
ovde mahaj slab sa naše strane.

Oni spolja, mi već onkraj rake.

...
(Iz ciklusa „Dečja golgota“)
Prema prevodu J. Kulundžića